

Arrest

nr. 289 029 van 16 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2023.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat I. SIMONE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger, geboren te Yerevan op [...1990]. Uw ouders, L.M. en N.H. (ov [...]) vertrokken kort na uw geboorte naar Zwitserland. U bracht er uw eerste levensjaren door en kreeg er de nodige medische verzorging voor uw epilepsie. U heeft een jongere zus, H.M. (ov[...]). Op 22/09/2000 dienden uw ouders een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Dit verzoek werd afgewezen op 15/01/2001. Op 19/11/2003 dienden uw ouders een verzoek tot internationale bescherming in in Oostenrijk. U ging er naar school en werd en behandeld voor uw epilepsie en psychiatrische problematiek. In 2009 verliet jullie gezin Oostenrijk en reisden jullie naar België. U was inmiddels meerderjarig, en op 27/11/2009 diende u samen met uw ouders een eerste eigen verzoek in bij de Belgische asieldiensten.

Jullie verzoek werd afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf (26 quater) op 27/05/2010 omdat Oostenrijk verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van jullie verzoek tot internationale bescherming.

U verliet België echter niet, en verbleef illegaal in België. U raakte verslaafd aan verboden middelen en belandde in de criminaliteit. U werd verschillende keren opgepakt door de politie, voornamelijk voor feiten van diefstal. Op 16 augustus 2013 werd u vastgehouden in het gesloten centrum van Brugge. U werd van hieruit naar Armenië gerepatrieerd. Bij uw aankomst in Armenië werd u opgewacht door de Armeense politie en de militaire politie, omdat u niet in regel was met uw dienstplicht. Na tussenkomst van een familielid, die bij de politie werkte, werd u toch vrijgelaten. U kon een reispaspoort bekomen en kwam ook in het bezit van een militair boekje waarin u een stempel kreeg waarmee uw militaire dienst met 3 jaar werd uitgesteld vanwege uw epilepsie. U ging in een appartement van uw grootouders wonen in Yerevan en werkte in de horeca. Uw familieleden waren allemaal in België, maar uw grootmoeder reisde soms terug naar Armenië om u te bezoeken. U wilde echter niet in Armenië blijven. U verdiende er niet genoeg, u wilde terug bij uw familie in België zijn en u vreesde alsnog in het Armeense leger uw dienstplicht te moeten doen en te moeten dienen in het oorlogsconflict met Azerbeidjan nadat uw uitstel zou aflopen. U reisde in 2016 met uw Armeens paspoort en Italiaans visum terug naar Europa, via Milaan kwam u terug naar België. Na uw vertrek zouden militairen naar u zijn komen zoeken in het kader van uw dienstplicht, maar uw grootmoeder liet hen weten dat u in het buitenland verbleef.

U werd op 2 februari 2017 in België betrapt bij een winkeldiefstal en naar het gesloten centrum van Vottem overgebracht, waar u op 06/02/2017 een tweede verzoek tot internationale bescherming indiende. Uw verzoek werd wederom afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf (26quater), dit keer omdat Italië verantwoordelijk geacht werd voor de behandeling van uw verzoek.

U heeft België sedertdien niet meer verlaten. U leerde in België een Armeense vrouw kennen, met wie u traditioneel gehuwd zou zijn. Zij zou eind 2018 of begin 2019 bevallen zijn van jullie zoontje, R.. U maakte de geboorte van uw kind niet meer omdat u toen vastgehouden werd in een gesloten centrum, van waaruit u later werd vrijgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten. U bent niet meer samen met de moeder van uw kind, maar u houdt wel contact met hen en bezoekt uw zoontje regelmatig. U werd in België meermaals aangehouden door de politie vanwege criminele feiten. U werd meermaals overgebracht naar een gesloten centrum voor illegalen met het oog op repatriëring naar Italië.

Op 23/02/2023 werd u aangehouden en naar het gesloten centrum van Merksplas overgebracht. Op 24/03/2023, aan de vooravond van uw geplande repatriëring naar Armenië, diende u een tweede volgend verzoek in. U stelt dat u niet naar Armenië wilt terugkeren omdat u er niemand heeft, heel uw familie verblijft immers in België en u heeft ook een minderjarige zoon in België. Voorts vreest u bij terugkeer naar Armenië naar het leger te moeten en naar de oorlog met Azerbeidjan te worden gestuurd. U wilt niet naar het leger gaan, omdat u vreest gedood te worden.

Tot op heden heeft het Commissariaat-Generaal geen documenten ontvangen van u of uw raadslieden, die verband houden met uw verzoek tot internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat 1) er redelijke gronden zijn om aan te nemen dat u het verzoek tot internationale bescherming louter heeft ingediend om de uitvoering van het terugkeerbesluit uit te stellen of te verijdelen (u verbleef sinds 24/02/2023 in een gesloten centrum maar diende pas een volgend verzoek in één dag voor de geplande repatriëring van 25/03/2023) én 2) gezien u door uw gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden (15 processen-verbaal opgesteld door de politie, voornamelijk wegens diefstal), rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U vreest bij een terugkeer naar Armenië door de Armeense overheid gemobiliseerd te worden voor het gewapende conflict met Azerbeidzjan. U stelde dat u hieraan niet wenste deel te nemen omdat u vreesde gedood te worden (CG, p. 5).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden opgemerkt dat een land de dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve moet regelen en dat de vervolging of de straf van wie zich onttrekt aan de dienstplicht, aan de mobilisatie van reservisten of van wie deserteert, in het kader van de reglementering waaraan alle ingezetenen zijn onderworpen, in principe niet kan worden beschouwd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, noch als een reëel risico op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming. Bovendien heeft de reglementering betreffende de dienstplicht, het behoud van een militaire reserve en de mobilisatie tot doel, over voldoende gevechtstroepen te beschikken ingeval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit betekent dat in geval van een militair conflict sommige categorieën van ingezetenen van een land indien nodig naar de wapens grijpen en strijd leveren om de integriteit of de nationale veiligheid te garanderen. Alleen het feit te worden gedwongen wettig strijd te leveren, kan niet worden beschouwd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of als een reëel risico op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw vrees om bij een deelname aan de gevechten tussen Armenië en Azerbeidzjan gedood te worden (CG p.5), kan aanvullend nog worden opgemerkt dat dit motief om niet in te gaan op een mobilisatiecampagne in het kader van de krijgswet geen gewetensbezwaar vormt aangezien “een persoon duidelijk geen vluchteling is als zijn enige reden voor desertie of dienstweigering zijn afkeer van de militaire dienst of vrees voor de strijd” (UNHCR Handboek punt 168). Een dergelijk motief is ingegeven vanuit een louter persoonlijk belang dat niet opweegt tegen het belang van de staat en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien moet worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat u door de Armeense autoriteiten gemobiliseerd zou worden of door de Armeense overheid gedwongen zou worden om te participeren in de oorlogshandelingen tussen Armenië en Azerbeidzjan.

De loutere verwijzing naar het feit dat u uw dienstplicht nog niet vervuld had, dat er al militairen naar u zouden komen vragen zijn en uw blote bewering dat momenteel ‘niet enkel de jongens tussen 18 en 20 jaar hun legerdienst moeten doen, maar ze nu door de oorlog iedereen willen’ (CG p.6), tonen niet aan dat u persoonlijk voor uw vertrek uit Armenië door de overheid gedwongen werd of gemobiliseerd werd voor de strijd in Nagorno-Karabach.

Bovendien blijkt u dat u voor uw vertrek nooit op officiële wijze een oproeping voor mobilisatie via de post of via e-mail had gekregen, er zouden enkel militairen naar uw verblijfplaats zijn gekomen toen u het land al – legaal verlaten had (nota bene met een reispaspoort, u uitgereikt in juli 2016 en 10 jaar geldig). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u voor uw vertrek uit Armenië gemobiliseerd zou zijn geweest door de Armeense overheid.

Aansluitend dient te worden opgemerkt dat uw legale vertrek uit Armenië een verdere aanwijzing vormt dat u voor uw vertrek niet opgeroepen werd voor het Armeense leger. Het is immers weinig logisch dat de Armeense autoriteiten u zouden toegelaten hebben om tot tweemaal toe een reispaspoort te verkrijgen en daarmee op legale wijze het land te verlaten, indien zij u zouden willen inlijven in het leger en u naar conflictgebied wilden sturen.

De démarches die u bij uw autoriteiten ondernam om (reis-)documenten te verwerven zijn evenmin verenigbaar met uw verklaarde vrees ten aanzien van diezelfde autoriteiten.

Geconfronteerd met het feit dat u minstens twee keer een paspoort kon bekomen, met name een paspoort in 2014, geldig voor 3 jaar, en een nieuw paspoort uitgereikt in 2016, kort voor uw vertrek uit Armenië, dat voor 10 jaar geldig was, ontkende u louter dat u twee reispassen verkreeg. U hamerde erop dat u slechts één Armeense paspoort zou gehad hebben, dat u het verkreeg vlak na uw aankomst in Armenië, dat het bovendien slechts 3 jaar geldig was (de duur van uw uitstel van dienstplicht), en u om die reden nog snel een Italiaans visum regelde in 2016 alvorens het paspoort zou vervallen. Uw uitleg is geheel ongeloofwaardig. Immers, het louter ontkennen van feiten die objectief gestaafd zijn met paspoortgegevens in internationale databanken (zie administratief dossier tweede VIB, zoekresultaten InqVis), is niet afdoende en vormt een duidelijke tegenindicatie van uw nood aan bescherming. De vaststelling dat u vlak voor vertrek nog dergelijk reisdocument kon verkrijgen bij uw autoriteiten, toont aan dat u niet specifiek geviséerd werd in het kader van enige dienstplichtverplichting.

Uw aangehaalde vrees voor verplichte inlijving in het Armeense leger is dan ook ongeloofwaardig. Gezien het verkrijgen van een paspoort met een geldigheidsduur van 10 jaar, kan er vanuit gegaan worden dat u – op welke manier dan ook - in regel bent met uw militaire verplichtingen. Bijgevolg is het evenmin aannemelijk dat u actueel bij uw terugkeer naar Armenië nog opgeroepen zou worden voor uw legerdienst. Ten overvloede wordt nog aangestipt dat u zelf verklaard dat u 3 jaar uitstel van militaire dienst had verkregen omwille van medische redenen, met name epilepsie (CG p. 6), en dat dit een chronische, levenslange aandoening betreft die ook in de toekomst een uitstel, dan wel definitief afstel, zou rechtvaardigen. Zodoende zijn er geen concrete en overtuigende elementen voorhanden die zouden impliceren dat u op heden bij terugkeer naar Armenië alsnog als dienstplichtige zou worden opgeroepen, en daarbij bovendien naar de (voormalige) conflictzone Nagorno-Karabach zou worden gestuurd bij een terugkeer naar Armenië.

Wat betreft uw vrees voor de algemene veiligheidssituatie in Armenië, moet worden vastgesteld dat u niet aannemelijk kan maken dat u hierdoor bij een terugkeer naar Armenië een reëel risico loopt op ernstige schade. Er dient hierbij immers te worden opgemerkt dat u niet in de regio Nagorno-Karabach, waar het conflict opnieuw oplaaide in de herfst van 2020, woont maar afkomstig bent uit de hoofdstad Yerevan (CG p.3-4). Het is niet aannemelijk dat u in de hoofdstad Yerevan het slachtoffer zou kunnen worden van het willekeurig geweld in de regio Nagorno-Karabach. Bijgevolg kan er niet worden besloten, dat u in het geval van terugkeer naar Armenië louter door uw aanwezigheid in de hoofdstad Yerevan aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw wens om in België te wonen omdat al uw naaste familieleden in België verblijven, waaronder uw ouders, zus, minderjarige zoon, en grootmoeder, wijst de commissaris-generaal erop dat het doel van de asielprocedure erin bestaat om na te gaan of een vreemdeling nood heeft aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze procedure kan dan ook niet worden aangewend om louter een verblijfsrecht in België te bekomen teneinde alhier een gezinsleven in stand te houden. Men dient zich hiervoor te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, met name de procedure tot gezinshereniging. Het indienen van een verzoek om internationale bescherming teneinde de voorwaarden verbonden aan deze procedure tot gezinshereniging te trachten te omzeilen, zoals bijvoorbeeld het omzeilen van een wachtperiode of het voorleggen van bewijsstukken aangaande de vermeende familieband, kan niet worden aanvaard.

In casu dient bovendien te worden vastgesteld dat u geen enkel officieel document voorlegt waaruit blijkt dat uw vaderschap van een Belgisch kind volgens de Belgische wetgeving op rechtsgeldige wijze werd erkend. Het louter melden van dit mogelijke vaderschap volstaat dan ook niet en u dient zich te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, waarbij erop dient gewezen dat de ambtenaar van de burgerlijke stand mogelijkerwijze de erkenning van het vaderschap kan weigeren indien er sprake zou zijn van een schijnerkenning. Gelet op het voorgaande besluit de commissaris-generaal dat u vooralsnog de jure dient te worden beschouwd als alleenstaande zonder minderjarige kinderen. Hoe dan ook toont u op generlei wijze in concreto aan dat u problemen zou kennen ingeval van terugkeer naar Armenië omwille van uw minderjarige kind in België.

Voorts wordt opgemerkt dat de verzoeken om internationale bescherming in hoofde van uw ouders (met inbegrip van uw destijds minderjarige zus) telkens negatief werden afgesloten en zij niet erkend zijn als vluchteling in België. Hoe dan ook wordt ieder verzoek om internationale bescherming individueel beoordeeld.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop

zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van “het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, de motiveringsplicht, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, schending van artikel 4 van Richtlijn 2004/83”.

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

“[...]

2.2.1. Wat betreft de vrees van verzoekende partij

Verzoekende partij vreest dat hij zijn legerdienst moet gaan vervullen en dat tevens in een oorlogssituatie zal moeten terechtkomen en gedood of verwond zal kunnen worden.

Verzoekende partij wil hieraan dus niet deelnemen.

Hij verkeert bovendien niet in een goede gezondheid.

Hij lijdt immers aan een aanpassingsstoornis met een gemengde stoornis van emoties en gedrag.

Tevens lijdt hij aan een persoonlijkheidsstoornis. Hij volgt een psychotherapeutische behandeling sinds minstens 10 jaar (stukken 4 tot 6).

De vrees die hij heeft, is dan ook reëel.

Het CGVS twijfelt hieraan, doch onterecht.

Immers, verzoekende partij heeft zijn dienstplicht nog steeds niet vervuld.

Er zijn ook al militairen naar verzoekende partij komen vragen en informeren.

Tevens wil Armenië dat iedereen de legerdienst vervult en niet enkel de jongens tussen 18 en 20 jaar.

Het CGVS meent te kunnen stellen dat verzoekende partij opnieuw vrijgesteld zou worden vanwege zijn medische situatie, quod non.

Deze zekerheid is er niet, omwille van de bovengenoemde redenen.

Daarnaast verwijst verzoekende partij ook nog naar het “Thematisch ambtsbericht militaire dienst en mobilisatie in Armenië | januari 2023”, te raadplegen via [URL]

Hieruit blijkt dat de medische keuringen niet steeds verzekerd zijn en dan ook nog oppervlakkig konden zijn.

Er is dus niet verzekerd dat verzoekende partij opnieuw vrijgesteld zou worden.

De motivatie van het CGVS kan dan ook niet worden weerhouden.

2.2.2. Wat betreft het paspoort van verzoekende partij

Verzoekende partij stelt dat er 2 paspoorten zouden zijn afgeleverd aan verzoekende partij doch dit moet berusten op een vergissing.

Verzoekende partij heeft maar 1x een paspoort bekomen en dit in 2014, geldig voor een periode van 3 jaar.

Verzoekende partij heeft geen 2de paspoort bekomen.

Het nieuwe stuk 3 dat is toegevoegd aan huidige procedure ondersteunt ook de verklaringen van verzoekende partij gezien uit dit stuk blijkt dat verzoekende partij was vrijgesteld van zijn legerdienst voor een periode van 3 jaar.

De motivatie kan dan ook niet worden weerhouden.

2.2.3. Wat betreft het vaderschap

Het CGVS wijst erop dat in huidige procedure verzoekende partij geen officieel document voorlegt waaruit blijkt dat het vaderschap van een Belgisch kind volgens de Belgische wetgeving op rechtsgeldige wijze werd erkend en verwijst naar ene mogelijke schijnervaderschap.

Verzoekende partij wijst erop dat het in casu niet om een schijnvaderschap gaat.

Verzoekende partij was wel degelijk traditioneel gehuwd met de moeder van zijn zoontje en zij hadden wel effectief een relatie.

Verzoekende partij heeft met de moeder van zijn zoontje samengewoond. Zij heeft zich immers op 7 maart 2018 bij hem gedomicilieerd te [...] (stukken 7 en 8). Het is in deze periode dat zij zwanger is geworden. Verder legt verzoeker foto's voor die duidelijk aantonen dat hij in een relatie was met de moeder van zijn zoon (stuk 9).

Het betreft aldus geen schijnvaderschap.

De motivatie van het CGVS kan dan ook niet worden weerhouden.

2.2.4. Wat betreft de documenten

Verzoekende partij heeft in huidige procedure geen stukken voorgelegd aan het CGVS tijdens het persoonlijk onderhoud maar voegt aan huidig verzoekschrift wel een stuk toen, namelijk een attest van registratie van het Ministerie van defensie samen met een vertaling.

Dit stuk ondersteunt verder het relaas en de verklaringen van verzoekende partij.

Uit dit stuk blijkt immers dat verzoekende partij voor een periode van 3 jaar was vrijgesteld om zijn legerdienst te vervullen.

Hieruit blijkt tevens dat verzoekende partij gemobiliseerd zal geweest zijn.

Er is dan ook geen reden om te twijfelen aan de verklaringen van verzoekende partij.

De motivatie kan niet worden weerhouden."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

"3. Attest van registratie van het Ministerie van defensie samen met een vertaling

4 tot 6 : Medische attesten psychiatrie

7 en 8 : Bewijs woonst van verzoeker en moeder van zijn kind op hetzelfde adres

9 : Foto's van het koppel en verzoeker met het kind."

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

4. In het verzoekschrift volhardt verzoeker in zijn vrees voor de legerdienst in geval van terugkeer naar Armenië en meent hij dat hij in een oorlogssituatie zal terechtkomen en gedood of verwond zal kunnen worden.

Te dezen wordt samen met verweerder opgemerkt dat het iedere soevereine staat toekomt om de militaire dienstplicht, de organisatie van een reserve en de eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is erop gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken wanneer de nationale veiligheid wordt bedreigd. Dit impliceert dat bepaalde categorieën onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan niet worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een eventuele (strafrechtelijke) vervolging of bestraffing omwille van een weigering de dienstplicht te vervullen, omwille van het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of omwille van desertie, en dit in het kader van een regeling waaraan alle onderdanen van een land zijn onderworpen, kan in principe evenmin worden aanzien als vervolging in de zin van voormelde bepalingen.

Een dienstweigeraar of deserteur is slechts een vluchteling wanneer deze:

- a) vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie;
- b) tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven, en er in zijn land van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen;
- c) is gekomen tot dienstweigering of desertie omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.

Waar de loutere vrees voor vervolging wegens dienstweigering of desertie niet ressorteert onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan vervolging op grond van dienstweigering of desertie aldus wel aanvaard worden als een vrees voor vervolging in de zin van voornoemde bepalingen indien één of meerdere van de voormelde criteria zijn vervuld.

Inzake verzoekers vrees om te worden gedood tijdens het vervullen van zijn legerdienst, motiveert verweerder dan ook terecht als volgt:

“Wat betreft uw vrees om bij een deelname aan de gevechten tussen Armenië en Azerbeidzjan gedood te worden (CG p.5), kan aanvullend nog worden opgemerkt dat dit motief om niet in te gaan op een mobilisatiecampagne in het kader van de krijgswet geen gewetensbezwaar vormt aangezien “een persoon duidelijk geen vluchteling is als zijn enige reden voor desertie of dienstweigering zijn afkeer van de militaire dienst of vrees voor de strijd” (UNHCR Handboek punt 168). Een dergelijk motief is ingegeven vanuit een louter persoonlijk belang dat niet opweegt tegen het belang van de staat en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Verzoeker biedt geen enkel (concreet) verweer tegen voormelde motivering, die terecht en pertinent is en steun vindt in het administratief dossier. Bijgevolg blijft deze onverminderd overeind.

De Raad treedt verweerder bij waar deze concludeert dat verzoekers voorgehouden vrees om bij terugkeer naar Armenië te worden gemobiliseerd voor deelname aan het gewapend conflict met Azerbeidzjan geen vervolging uitmaakt in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

5. Bovendien wordt in navolging van verweerder vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door de Armeense autoriteiten gemobiliseerd zou worden, noch dat hij zou gedwongen worden om deel te nemen aan het gewapend conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan.

Verzoeker toont niet aan dat hij voor zijn vertrek uit Armenië officieel werd opgeroepen voor mobilisatie door de overheid, noch dat hij gedwongen werd of gemobiliseerd werd voor de strijd in Nagorno-Karabach. Daargelaten de discussie over een tweede paspoort blijkt ook dat hij Armenië ongehinderd kon verlaten met een paspoort voorzien van een visum met geldigheid van 7 november 2016 tot 1 december 2016 en

dat verzoeker daarmee het land op legale wijze heeft verlaten; hetgeen aantoonde dat verzoeker niet specifiek gevisieerd werd in het kader van enige dienstplichtverplichting.

Verzoeker heeft tevens zelf aangegeven dat hij drie jaar uitstel van militaire dienst heeft verkregen omwille van medische redenen, met name epilepsie (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6), wat een chronische, levenslange aandoening betreft, die redelijkerwijs ook in de toekomst een uitstel, dan wel definitief afstel, zou rechtvaardigen.

Uit het door verzoeker middels URL bijgebracht rapport *“Thematisch ambtsbericht militaire dienst en mobilisatie in Armenië | januari 2023”* kan niet blijken dat er bij mobilisatie geen medische keuringen worden uitgevoerd in Armenië, noch dat de medische keuringen die worden uitgevoerd oppervlakkig zijn.

Bovendien brengt verzoeker thans een attest bij waaruit blijkt dat hij medisch gekeurd werd en drie jaar uitstel van militaire dienst heeft verkregen omwille van medische redenen, met name epilepsie (stuk 3, bij verzoekschrift). Uit verzoekers persoonlijk geval blijkt dat medische keuringen ingevolge mobilisatie wel degelijk plaatsvinden en tevens afdoende worden uitgevoerd.

Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker bij zijn verzoekschrift medische documenten bijbrengt, dewelke dateren van respectievelijk 17 mei 2010, 18 maart 2011 en 23 augustus 2013. Hieruit blijkt dat verzoeker minstens tot 2013 met psychische problemen te kampen heeft gehad, met name een aanpassingsstoornis met gemengde stoornis van emoties en gedrag en een persoonlijkheidsstoornis (stukken 4-6, bij verzoekschrift).

Gelet op verzoekers medische en (al dan niet voormalige) psychische toestand is redelijk aan te nemen dat verzoeker, die reeds drie jaar uitstel van militaire dienst heeft verkregen omwille van medische redenen (epilepsie), ook in de toekomst desgevallend een uitstel, dan wel definitief afstel, zou verkrijgen.

6. Wat betreft verzoekers wens om in België bij zijn familie te blijven, wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft uw wens om in België te wonen omdat al uw naaste familieleden in België verblijven, waaronder uw ouders, zus, minderjarige zoon, en grootmoeder, wijst de commissaris-generaal erop dat het doel van de asielprocedure erin bestaat om na te gaan of een vreemdeling nood heeft aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze procedure kan dan ook niet worden aangewend om louter een verblijfsrecht in België te bekomen teneinde alhier een gezinsleven in stand te houden. Men dient zich hiervoor te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, met name de procedure tot gezinshereniging. Het indienen van een verzoek om internationale bescherming teneinde de voorwaarden verbonden aan deze procedure tot gezinshereniging te trachten te omzeilen, zoals bijvoorbeeld het omzeilen van een wachtperiode of het voorleggen van bewijsstukken aangaande de vermeende familieband, kan niet worden aanvaard.

In casu dient bovendien te worden vastgesteld dat u geen enkel officieel document voorlegt waaruit blijkt dat uw vaderschap van een Belgisch kind volgens de Belgische wetgeving op rechtsgeldige wijze werd erkend. Het louter melden van dit mogelijke vaderschap volstaat dan ook niet en u dient zich te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, waarbij erop dient gewezen dat de ambtenaar van de burgerlijke stand mogelijkerwijze de erkenning van het vaderschap kan weigeren indien er sprake zou zijn van een schijnerkenning. Gelet op het voorgaande besluit de commissaris-generaal dat u vooralsnog de jure dient te worden beschouwd als alleenstaande zonder minderjarige kinderen. Hoe dan ook toont u op generlei wijze in concreto aan dat u problemen zou kennen ingeval van terugkeer naar Armenië omwille van uw minderjarig kind in België.

Voorts wordt opgemerkt dat de verzoeken om internationale bescherming in hoofde van uw ouders (met inbegrip van uw destijds minderjarige zus) telkens negatief werden afgesloten en zij niet erkend zijn als vluchteling in België. Hoe dan ook wordt ieder verzoek om internationale bescherming individueel beoordeeld.”

De voormelde onderdelen van de omstandige motivering vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent en blijven, aangezien ze niet concreet of dienstig worden betwist of weerlegd, overeind.

Wat betreft de door verzoeker bijgebrachte stukken in verband met zijn vaderschap, met name bewijs van woonst op hetzelfde adres van verzoeker en de moeder van zijn kind en foto's (stukken 7-9, bij verzoekschrift), dient erop gewezen dat deze stukken geenszins de terechte en pertinente motivering van verweerder kunnen doen ombuigen. Daargelaten dat deze stukken het vaderschap van verzoeker geenszins op officiële wijze aantonen, kan het loutere feit dat verzoeker bij zijn familie, en in het bijzonder

bij zijn zoon, wil blijven, hoe dan ook geen aanleiding geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Verzoeker gaat er in deze aan voorbij dat het verweerder binnen zijn declaratieve opdracht, en de Raad binnen de devolutieve werking van het beroep, enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De asielprocedure kan dan ook niet worden aangewend om louter een verblijfsrecht in België te bekomen om een gezinsleven in stand te houden.

7. Tot slot kan er op worden gewezen dat verzoeker, niettemin hij reeds sinds 24 februari 2023 in een gesloten centrum verbleef, pas op 24 maart 2023, één dag voor de geplande repatriëring van 25 maart 2023, onderhavig volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming in België dateert van 6 februari 2017.

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliel dit te doen en gedurende meer dan een maand talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid. Verzoeker verblijft sinds 24 februari 2023 in een gesloten centrum maar hij diende slechts een verzoek in, één dag voor de geplande repatriëring van 25 maart 2023.

Verzoekers huidig laattijdig verzoek, niettegenstaande uit het administratief dossier blijkt dat hij ingevolge zijn persoonlijk verleden kennis heeft van de procedure inzake een verzoek om internationale bescherming, blijkt dan ook louter te zijn ingegeven om de uitvoering van het terugkeerbesluit uit te stellen of te verijdelen. Dat verzoeker naliel om eerder een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen in België getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt te dezen manifest een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

8. Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat verzoekers medische problemen, met name zijn epilepsie, en zijn (al dan niet voormalige) psychische problemen, zoals deze blijken uit de door verzoeker bijgebrachte medische documenten die dateren van de periode 2010-2013 (stukken 4-6, bij verzoekschrift), geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en dat deze evenmin ressorteren onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Verzoeker dient voor de beoordeling van de door hem ingeroepen medische problemen de geëigende procedure te volgen, met name deze van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

10. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Yerevan (Armenië), vanwaar verzoeker afkomstig is, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS